

KEMENES VIDÉK

KÖZERDEKÜ FÜGGETLEN ÚJSÁG.

(„KIS-CZELL és VIDÉKE“.)

Megjelenik minden vasárnap.

(„KIS-CZELL és VIDÉKE“.)

Előfizetési ár:

3 hóra 8 kor. | Negyedévre . . . 2 kor. —
Fél évre 4 . | Éves szám ára — . 20
Szűkebb körrel ártokeshetők: kedd, szerda és csütörtökön.

Felolvasó szerkesztő:
Huss Gyula

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Cselekmények, Dórnai köz, Gombás-nák
szendők a lap szellemi és anyagi részét illető
küldemények.

A nő és az ipar.

A fejlődő ipar újabb találmányai, a szellemi vívmányok nagyzerű alkotásai, a villamos erő az emberiség szolgálatában nagyobb kényelmet helyeznek kilátásba számunkra, mint amilyent elődeink itt láttak, de visszatér az állami és társadalmi élet-
Látja, a család hibák egyre jobban kitérnek kiélesednek, újabb és újabb nehézségeket okozva, amelyekkel meg kell küzdenünk.

Az idők haladó szelleme, vagy tán az említett hibákból származott körülmények a nőt is belevonják a küzdelmekbe, mert otthonát félti, mely eddig egész világa volt. Látja, hogy a folytonosan növekvő igények mellett a férfi munkaereje egyedül már nem elegendő a családfenntartásra, tehát segéd társul szegődik; kenyérkereső lesz ő is, munkálkodik, fárad, hogy a család alapítását lehetővé tegye. Azért a kormánynak és a társadalomnak mindent meg kell tennie, hogy elhárítsák a felmerülő akadályokat a kezdeményezők újjából, mert csakat kell küzdeniök, hogy maguknak a kenyérkeresők sorában kis tért szorítsanak, miután anyai pályát zárnak el előlük, melyeken boldogulhatnak.

E szűkebbül eljárás azzal indokolják, hogy a nő tudománya, kenyérkereső foglalkozása elvonja a családi élettől; ez na-

gyon téves nézet, mert a természettől rendelt ösztöne mindig oda vezeti vissza. — Azonban a körülmények kényszerítik, hogy beleilleskedjék a szociális és kulturális reform eszmékbe, tehát tért keres magának tehetségének érvényesítésére. A tudomány kincseit követeli magának, melyeket eddig jogtalanul zártak el előle, hogy kimutathasson nyos pályákon értékeit.

E nemes törekvés minden esetre dicsérendő, csak kár, hogy ambíciójuk eltereli őket az ipartól, melyet — nemzetünk ősi hibájába esve — egészen mellőznek.

Sajátságos, hogy még a huszadik század szigorú követelményei sem képesek társadalmunkat arra kényszeríteni, hogy teljes odaadással foglalkozzék az iparral. Itt-ott néhol észrevehető egy kis fellendülés e téren, egy kis igyekezet, de kellő támogatás, kellő talaj hiányában oly szűk mederbe szorul, hogy csak tengődve tarthatja fenn magát.

Pedig tudjuk, hogy csak az ipar teheti az országot nagygyá és még sem foglalkozunk úgy vele, mint azt fontossága megkívánja. A legtöbben azzal állanak elő, — hogy nálunk lehetetlenség az ipar fölvirágoztatása. Szerencsétlen helyzetünket okozák Ausztriával szemben, a közös vámterületet, a kormányt, mindenféle érvelés mellett,

csak a leglényegesebbet nem akarják felismerni: a közönyösséget, melylyel nemzetünk a dolgozói tényleg elfogadva, minden küzdelem nélkül belenyugszik.

A magyar sohasem szerette az ipart, lealacsonyító foglalkozásnak tartotta; ezért nálunk az iparosok leginkább külföldiek voltak. Úgyes királyok azonban mégis felismerték a hiba okát, mint Róbert, Károly és Nagy Lajos. Az utóbbiak uralkodása alatt különösen a bőr-, üveg- és kocsipar annyira fellendült, hogy az iparúzó országok között első helyet foglalt el. A céhrendszer az iparosoknak tiszteletet és jómódot szerzett, annyira, hogy Zsigmond király az országos rendek közé is beválasztotta őket.

Csak hogy Magyarországnak szerencsétlen határszéli fekvése Európában folytonos háborút okozott, ami a természetes haladást minden téren akadályozta, miután az összes tehetségét, erőt a haza védelmére kellett szentelniök. Később a sok áldatlan belviszály, a folytonos küzdelem a szabadságért egészen elvonta figyelmüket a gazdasági élettől, hisz az akkori körülmények megkövetelték, hogy mindenkinek legszentebb kötelessége az alkotmány védelme legyen. Akkor a magyar helyzetének magaslátán állott, megtette azt, amit a haza érdeke kívánt.

És a jelen nemzedék nem volna erre

Budapesti rejtelmek.

Egy könyv feltámadása.

Évekkel ezelőtt, a Kisfaludy-Társaság egyik felolvasása után, vidám bohém-társaság gyűlt össze az „István főherceg” fehér asztalánál. Híres fészek volt valamikor ez a szálló; találkozóhelye a magyar főváros szellemi elitejének, ahol minden nevesebb írónak volt „szobája”, vagy legalább „asztala”, s ezekben a szobákban és asztalok körül osztogatták a halhatatlanságot, vagy fejestek le a zseniket, nagyon gyakran a jó konyhától és még jobb pincétől okozott elektromos hangulatban.

[Természetes, hogy az ily összejöveteleken majdnem mindig irodalmi és művészeti problémákról volt szó; s nem egy szerkesztő akadt, aki, miatt az ötletes, bravuros kritikái vitákat hallgatta, szomorúan tűnődött azon, hogy miért

paradoxon volt, hogy zajos tetszést váltott ki az egész társaságból.]
Mikor rám került a sor, én ezt a három nevet mondtam: Dante, Shakespeare, Szentesi Rudolf.

Általános elképedés, — nem Dante és Shakespeare miatt, hanem Szentesi Rudolf miatt, akinek a nevé, úgy látszott, senki sem ismeri az egész társaságban. Csak egy alacsony, fligrán emberke — egyik ma is élő koszorús költőnk — fészkelődött a helyén izgatottan, és zavarában rögtön fenéki kiitta az előtte álló chartreuse-t. Lehet azonban, hogy csak szimulálta a zavart, s a társaság általános elképedése csak kapóra jött alkalom volt neki, hogy észrevétlenül ihason egyet.

Legelőször a boldogult Salamon Ödön — ocsudott föl állmélkodásából és gyanakodva kérdezte: — Hallod-e, Gyula: nem te vagy es a Szentesi, Rudolf?
Mikor a „viharos közderülttség” kissé le-

Gsatáry Károly uriszabó
Szombathely

Őszi újdonságok magyar, angol és skót szövegekben, nagy választékban a legdivatosabb mintákban raktárra érkeztek melynek megtekintésére ezennel meghívom a n. é. uri közönséget.

képes? A munka terén meghátrál és másoknak engedi át az elsőséget? Tehát nincs nálunk dolgos kéz? Vagy annyira hiányzik a bizalom, hogy hozzá nem merünk fogni? Pedig a bizalom adja meg az erőt és az erő a képességet. Tehát küzdünk meg a nehézségekkel! Lássuk be végre, hogy csakis hatalmas ipar biztosíthatja országunk függetlenségét és jövőjét.

Intő szó.

Vége a vakációnak és az iskola ismét komoly hivatására szólítja az ifjúságot.

Megint megkezdődik a kemény munka. Gyermekinkbe beletömik a tudományt, melyet akarva, nem akarva be kell venniük. Nem kérdezik tőlük, kell-e nekik, nem nézik a hajlamukat, tehetségüket, szüleik előtt csak egy cél lebeg: művelt, tudományos embereket nevelni belőlük.

Ez a törekvés fényes tanúsága annak, hogy mennyire becsülik ma már a műveltséget. Dicsőíti az ész fölényét a nyers erő fölött. A tudomány feltétlen megbecsülésének, a kultúra, a fejlődés, az előrehaladás

De vajjon meggondolták-e a szülők, hogy e jó szándékuk valóságos hazahatárságot jelent? Meggondolták-e, hogy gyermekeik, kiket erőnek erejével a tudományos pályára kényszerítenek, ahol felszerelvé, túlnyomóan legtöbb esetben csak jól-rosszul teljesített kötelességeiket, legfeljebb megálják helyüket és szaporítják a cifra nyomorúságot, míg más, nekik hajlamos és alkalmasságuk révén predesztinált hivatásokban esetleg fényes csillagokként tündökölhetnek a hazának általuk megkedvelt munkásságukkal megbecsülhetetlen szolgálatokat tehetnek s önmaguk is a nekik való munkában oly megelégedettséget találnának, melyet nekik a reájuk okroyált tudományos pálya sohasem nyújthatna?

A tudományos pályák tudvalevőleg túl vannak zsufolva, miáltal a nemzet jól részben elvonatik a fejlődéséhez szükséges munkaereje. Ebben a munkaerő elvonásban rejlik a szülők öntudatlan hazafiatlansága s mentségül csak az a körülmény látszik szolgálgni, hogy nem akarják gyermekeiket a nemzeti élet harcának ágyútölelékéül adni. Mert míg arról van szó, hogy a szülő esetleg a maga élejevel áldozzon a haza oltárára, addig még terjed a hazafisága, ám ha a saját élete folytatását — sarjadéka jövőjét — kellene kockáztatni, a szülői szeretet diadalmaszkodik minden más érzelem előtt.

Ez az emberi gyengesség meg volna bocsátható, ha ezzel gyermeküknek tényleg használnának. De — mint már röviden kifejtettük — ez az eset nem áll fenn. A minden józan megfontolás gunyára tudományos pályára kergetett gyermek tanulmányainak befejezése után szokszor, a legtöbbször szegényebb a legutolsó napizmosnál. Szegényebb nem anyagi tekintetben, de életfelfogásában, törekvésében és mindabban, amit az életnek nem fentartá-

hető boldogságnak tartunk.

Ezeket az igazságokat nem mi fedeztük fel. Régóta hangoztatják azokat merlekedő férfiak, pedagógusok, tudósok, irodalom és sajtó. A sokszor megismételt intelmeknek volt is némi, csekély foganatuk. Az ifjúságnak alkalmas pályákra való terelése körül kissé több lelkiismeretességet lehet észrevenni, mint annak előtte. De mégis, minő távol állunk még attól, hogy a szülői beteges hiúság ne veszélyeztetné ennek a nemzetnek életerejét! Mily messze távolban látszik még az az időpont, amelyben általánossá vált volna a meggyőződés, hogy a diplomás pályára csak az való, ki ahhoz a tehetséget, hajlamot és szorgalmat hoz magával, amelyben helyesen felismernek a gyermeknek már ifjkorában sarja-

dozó egyéniségét és azzal számot véve, oly tényezőjét nevelnék belőle a társadalomnak, melynek erre feltétlen, mellőzhetlen szüksége van, hogy a kultúra következményeinek megfelelőhessen!

Szülők! Ti, kik a gyermekeitek boldogságát a saját boldogságotoknál, sőt mindenkire többre becsüitek, jól gondoltátok meg, minő alapot vetettek ennek. Elég szilárd lesz-e az, hogy amit építeni akartok rajta, sziklaerősen megállhasson s nem fogja-e róla legedesebb, legnemesebb reményeteket elseperni az élet vihara?

Ismét kezdődik egy iskolaév. Ismétlődik az alkalom arra, hogy erről a kérdésről elmélkedjenek a szülők és hiu tetszelgést félrevetve, helyesen határozzanak.

UJDONSÁGOK.

Rólad álmodtam.

Álmodtam rólad, lábaddnál térdeltem
S öledbe hajtám forró fejemet.
Te lázban égve, reszkető kezekkel
Emeltél fel magadhoz engemet.

Karom közt ott feküdtél, mint halott,
Aztán örültem, mámoros mosolylyal
Susogtad: a tied, a tied vagyok!

Véremben mint eser megőrült démon
Forrott a fékét vesztett azevedély.
Agyamnak minden gondolatja tús volt
Szívemnek minden dobbanása kéj:
Szemed behunyva, ajkad felig nyitva,
Mint a blünes szerelem anyyala
És hosszú, lázas csókok közt bebegted:
Csak most élni, csak most, aztán soha!

Szombatos Eleveer

— Királygyakorlat. A veszprémi nagy királygyakorlatra már megkezdte a katonaság a felvonulást. A héten városunkban is több ízben vonult át katonaság. A király fogadására cróscs készültnek V. szoprében, dacára annak, hogy a lapok már több ízben közölték ő felségének a gyakorlatról való elmaradását.

csillapodott, egész komolyan felszólítottak, hogy fejtem ki hát, miért tartom első rendű irónak Szentesi Rudolfot s miéle munkájával tett rám oly óriási hatást, hogy Dante és Shakespeare mellé állítom?

— Értették meg egymást, — kezdtem a ma-

melléje, se föléje nem állítom, mert annyira sajátos és egyéni a tehetege, hogy senki másával össze nem mérhetem.

Sok évvel ezelőtt, mikor serdülő síheder voltam, busgó szenvedéllyel olvastam a rémregényeket. Marino Marinello, a valencei gályarab, a Havannai menyasszony, gróf Monte Christo s a többi hasonló regényeknek nem volt lelkesebb olvasójuk nálam. Az apám nem jó szemmel nézte az én „irodalom-pártolásonkat,; de mivel vásott, vakmerő és szilaj fickó voltam, részben megis őrtült annak, hogy időm nagyobb felét olvasással töltöm, mert így se a dohánny, se a puskapora nem fogyott, és pedig a lovai (s gyümölcsfái nem forogtak veszedelemben.

Meg akarván javítani „irodalmi ízlésemet”,

halomszámra vette meg számomra a legjelesebbnek tartott „Ifjúsági Irodalmat”, — de nekem nem kellett se Daudet, se Ségur grófnő, se Marriat kapitány, se Wisemann kardinalia, — sőt még a jó öreg Hoffmann és Schmidt — stb. —

Cooper írásában se találtam akkora gyönyörűséget, mint az én kedves ponyvaregényeimben.

Ekkor — nagyon jól emlékszem, — a hetvenes évek egyik karácsonyestéjén történt, az apam három kötet könyvet hozott haza a kaszinóból és ezekkel a szavakkal adta át nekem:

— Olvasd, fiám; aztán majd megmondod, hogy tetszett-e.

Kinyitotam a könyve: — „Budapesti Rejtelmek, — írta Szentesi Rudolf” — képek nélkül . . . Hm, nem sokat ígér. Bizonyosan ez is csak olyan szürke, unalmas hirtória lesz, amitől a bicskia is kinyilik a z-ebeucbu, ha olvasom.

Az apai tekintély hátsá alatt mégis hozzáfogtam a könyvhöz és elkezdtem olvasni. És, a mint a második lapjára értem, egyszerre mintha meghalt volna körülöttem minden. Kiveszett ér-

zésemből az idő, a világ, az élet és Szentesi Rudolf, ez a szürke, nevetlen sommi, vitt, ragdolt magával a fantáziája szárnyaival, mint ahogy Illés prófétát fölragadta a tüzes szekér a felhők fölé . . .

és így volna, akkor mi is ismernék ezt a könyvet!
— Már pedig így van, — feleltem komolyan — s ha ti nem ismeritek, annak is meg van a maga oka.

— Ha legalább az íróját ismernék! . . . Szentesi Rudolf! . . . Kicsoda ez az ember?

— Nagyon jól ismeritek ti is, — feleltem mosolyogva, — és egy sincs körtetek, aki lelke mélyéből ne tisztelné; mert valóban Isten kegyelméből való poeta ő!

— Sohasem hallottuk a nevét! — kiabáltak össze-vissza.

— Csak ez a nevét nem; a másik, az igazi neve, szíveztek ajkán forog és egy elnyomott rab-nemzet az ő verseivel fobáskodik — Istenhez . . .

Csend lett. A jelenlévők mind megilletődve

Scherg Vimos és Társai

Tisztelettel értesítjük a n. e. községet, hogy országszerte ismert honi szövet gyárunk kizárólagos képviselőjét Csellőmölök és vidéke részén
B R A S S Ó
széles körben előnyösen ismert áll-
uzletében férfi diva szövetainkből-álland
ár all a n. e. közönségnek választékul gyári árakon.

— Vasuti forgalom. A celdömölki állomáson drámai módon megnövekedett a forgalom. Ugy a személy, mint a teheraru forgalom hihetetlen mérvet ért el rövid néhány év alatt. Hogy minő nagy a forgalom elég ha megemlítjük, hogy például szerdán egyetlen hivatalnok 12 óra felforgása alatt, 72 vonatot fogadott és indított. Ily nagyszámú forgalomra a celli állomás pedig kicsiny s igazán csodával határos s a vasuti személyzetnek csak dicséretére válik, hogy napokint nem fordul elő baleset a helybéli állomáson. Már nagyon is itt volna az ideje, hogy a teherárúknak külön pályaudvar épüljön.

— Iskola felszentelés. A sági újonnan épített rom. kath. iskola ünnepélyes felszentelése kedden lesz. Az iskola, mely modern, csinos épület, Horváth testvérek celdömölki építészek építették.

— Aranyimés és áldozás. Egyszer megemlítettük már, de még egyszer visszatérünk reá. A polgári osztály az élet forgatagában, az élet ügyes bajos dolgaiba annyira elmerül, annyira betemeti magát azokba, hogy észbe sem jut, bizonyos hosszabb életfoglalkozásnak valamely ünnepély ünnepély által emléke. vagy határvonót állítani. Világi emberek között talán csak a királyok tartanak 25—50 éves jubileumot, mert a főispánok, miniszterek, bírák, kormányzók és más hasonló emberek vagy nem élnek ily sokáig székekben, vagy már öregebb korukban jutnak ez állásukba. Amit ezüzt, vagy aranykalodalmomnak nevez a világ, az csak név és fogalom, de meg a legtrikábban tartják, akkor is 30 esztendő múlva, hogy hasonlóság legyen egy nevűzt a történelmi eseményhez. A 10—15 éves jubileum

arany ifjúság gondatlan boldogságának kedves szerelenségei és tulajdonságai. A katonák sem tartanak jubileumokat. vagy legalább is csak bizonyos alakban, csaták évfordulati napjain. — Egyedül az egyházi életpályának kiváltsága, bizonyára kitüntetésé miatt, hogy ezüst, arany és gyémántmisk alakjában a pályán való hosszabb működésnek emlékkövet állít. Ily aranyimést mondott Jáciga Lajos bencés áldozópap és nyugalmazott jószágkormányzó augusztus 23-án Pannonn-nonfalman. Kivánjuk utólag az aranyimésnek, hogy a jókívánatoknak, melyekkel a szerencses napon ehalmozták, legyen foganaik egész jövő életében.

— Szűre i mulatság. A jános hazai Kath. Kőr ma szűre mulatság rendez, melyre az alábbi írás meghívót bocsájtotta ki: A jános hazai Kath. Kőr által az folyó év szeptember hónapjának 6 ik napján a „nakkocsmá” udvarán az „szűre-alap” gyűjtésére szűre-mulatság tartatattik, amelyre ugy a község, mint az vidék meghivatattik. A riesaj este 6 órakor kezdettik. Ha valaki maga gyűn, az 1 koronát fizet, aki pedig az egész családgyűt ehozza, annak 2 koronát köll fizetni. Az nemcsak díjaz való tekintettel, aki többet fizet, annak köszönet mondattik. Ennyi, inna való lesz díj, még pedig az javából. Program is lesz. Este 6 órakor a szűre-től, ki lovon, ki kocsin, ki gya óvsz-vízosa járgyak a várost, az tárgy meg muasítik nekik. Az nakkocsmá udvaro érve megkezdődik az tánc és tart egész kivélgos ki véreztig. Szólót egész ijel szabad lopnyi, de aki

rajt csipetük az a bíró által megbüntettettetik, aki gyűn, az nem foggya megbánni.

— Szarvas helyett lovat lőtt. Nagy József, sági asztalos mester a múlt hetén szarvas lement ki a sági határba. Az erdőszélén 5 ló lejelézték, amelyeket szarvasnak nézett Nagy József uram s egyet közülök le is írtett. Mikor a zsákmanért ment, hogy diadallal vigye haza, látta csak, hogy egy sovány gebe amit lőtt s nem szarvas. A szarvas helyett lőtt ló egyik sági cigány volt, amelynek az árát természetesen Nagy uramnak meg kellett fizetni s így elég drágába került a megem evett szarvas pecsenye.

— Villamos világításunk munkálataival serényen halad a vállalkozó cég. A hetén már megkezdtek a villamos huzalok felrakását. Tehát van kilátás reá, hogy villamos világításunk rövidesen elkészül — s mint a vállalat köréből értesülünk, a világítást október hó köz-pén megkezdik, ha csak valami időre nem latott akadály nem jó közbe.

— Csendőrség távozása. János háza nagyközség szűkeblősége folytán valószínű rövidesen csendőrség nélkül marad. A csendőrség a rendelkezésére bocsájtott lakbérért nem kap megfelelő lakást János házban, a község a csendőrséget nem támogatja, így kénytelen lesz valamelyik szomszédos községbe áthurokolodni.

— Nyelviskola Cellben. Kemény Simon jános hazai íz. tanító neje, ki a magyar nyelven kívül a német, francia, olasz és angol nyelvekben is kitűnően járta, mint értesülünk Cellő mőkön isko át nyit s máris többen iratkoztak be. E körülményre felhívjuk az idegen nyelvet tanulni vágyók figyelmét.

— A sorsjegy per. A lapunkból eléggé ismeretes Eisler-Baum-féle osztály sorsjegy nyeremény pör érdemeleges tárgyalása folyó hó 11-én lesz Szonbatheyen a kir. törvényszék előtt. A per kimenetelét lények érdeklődéssel várja városunk közönsége s máris fogadnak a perre.

— A „Nick Carter” irodalmi vállalat megérő övde és szellemi értékbe megnövekedve folytatja az ország olvasóközönségének meghódítását. A Nick Carter 41-ik füzetével Zsigány Árnad a kiváló író és fordító vette át a vállalat szerkesztését, amelynek másik gyűjteménye „Buffalo Bill” érdeklésítő harc- és kalandjár már a 21-ik füzetűl, „Nobody” rejtelmes bűncsejt pedig már az első füzetől kezdve szintén Zsigány Árnad szerkesztésében jelenik meg. A kiváló írók és fordítók egész gárdája serglik Zsigány Árnad köré, hogy tollalval segítse őt a szép földat — a nép olvasásra szoktatásának nehéz munkája — teljesítésében. Farkas Endő, Fodor Aladár, Gerő Attila, dr. Guthi Imre, Haraasny Lajos, dr. Hetényi Imre, Sebők Zoltán, Szecsa Imre, Szederkényi Anikó stb. a legvalóbb kézen első-ndu írói gardából s az ő nevük is irodalmi multjuk teljes garanciát nyújt arra, hogy ez a máris országos hírű vállalat az irodalmi kritika minden körében ményének is megfelel. Szencziacs, izgató kalandok és bűncsejt kitűnő írók fordításában, — ezt adja a „Nick Carter” kiadóhivatala (Mikoláy Sándor) 30 filerért, ami valóban „amerikai” és címes-ég s mindenképen elismerésre méltó. Meg kell még említenünk, hogy a füzetek jához a remek-s nyomata képezi

Geiger Richárd hami festőművésznök rajzolta, s háromlemezre illűtek Woltitz Manfréd budapesti műintézetében készűtek, a füzetek tetraztós kiállításra pedig a kitűnő híró Révai és Salamon nyomda munkája. A most megjelent füzetek címe: „Nick Carter: A 13-as számú lokomotív” és „A baitimorei gyilkos-liga”. „Buffalo Bill: William Carver, a mezőszög ördöge” és „A perchido-völgyi aranyásónő”, „Nobody: A rejtelmes bűvész” és „Az indiai nábob” s ugy ezek, minc a megjelölt füzetek minden könyv és papirkereskedésben kapható, vagy a kiadónál közvetlenül (Budapest, VII, Király u 13) megrendelhetők.

Senki sem utasik ezentul Svajcra, mivel meg nem szereznék magának Lenkel Zsigmond kollégának szerkesztésében a jövő év elején Budapesten megjelenő „Svajci Kalauz”. Ez a könyv nélkülözhetetlen lesz mindazoknak, akik a természet csodálatos bőkezűségével megadott országba utaznak. Magyarországból évente 15—20 000 ember keresi fel Svájcot, aki részben gyógyulást, részben üdülést keres. E túnényes szépségű tájakat a község eddig csak a német és más idegen nyelvű Baedeker-ekből ismerte meg, pedig hány ezren vannak, akik a német nyelvet csak törve, vagy egyáltalán nem beszélik s ennek dacára felkeresik Európa legszebb országát, Svájcot. E hiányon fog segíteni a „Svajci Kalauz”, mely a szerző saját tapasztalatai nyomán készűl s minden tekintetben méltó lesz német vagy francia kolégához. Az ország minden nevezetességét gyönyörű képekben, megfelelő szöveggel és térképekkel kísérvé közli a „Svajci Kalauz”. A rendelkezésünkre álló példányokkal az ország minden részéből meg lehetett valaki utra kelni, máris megismerkedhetik a svajci viszonyokkal s tájkozva lesz az utra vonatkozó összes tudnivalókról, a természeti szépségekről, a ország városairól, a fürdő- és üdülőhelyekről, a kereskedelem és iparról, a közlekedési és vendéglői viszonyokról stb. A kalauz belbecsénél fogva minden szalon díszbe lesz megrendelhető már most a szerzőnél Budapesten, VIII. Sandor-ter 4. Ára 2 korona.

2053/1908.

Arverési hirdetésny kivonat

Kis Sándor nagysimonyi lakos végrehajtatónak — Kis Istvan nagy-simonyi lakos végrehajtatónak elleni végrehajtatási ügyében a kérelem következtében, község megválasztott eljárából a végrehajtatási arverés az 1881. LX. t. c. 144 §-a alapján és a 146 §-a értelmében a celdömölki kir. bíróság területén levő a nagysimonyi 95 sz. tjkvben A 7 (nemes birtok) 118 hrsz alatt foglalt 68/2 sz. házas ingatlanra és a nagysimonyi 96 sz. tjkvben A 7 (nemes birtok) 119 hr. szam alatt foglalt 68/1 sz. házas ingatlanra együttesen mivel természetesen egy egészét képeznek, 1703 koronában eszenel megallapított kikialtási arban azzal, hogy az arverés az 1907. évi 549 száma végzésel Kis J. z. f. javára bekebelezett eldobos-sig tartó haszonélvezet szolgalmi jog fentartásával az eszen szolgalmi jogt megelző elsőbbséggel az államkincstár javára bekebelezett 70 kor. a követelés fedezésére szükséges összeg be nem ígértettnék az arverés hatálytalanna válik és a

szolgalmi avara bekebelezett haszonélvezet szolgalmi jog nélkül újból kiadatul fognak, illetve amennyiben ez eszant az, a kérező Kis Istvané Bilassa Lidia javára bekebelezett két rendbeli utóbbi haszonélvezeti jogokat megelző, ugyancsak javára bekebelezett 1000 kor. követelés a haszonélvezeti jogok fentartása mellett be nem ígértettnék, ugy az akkor ezen utóbbi jogok nélkül az arver t vagyton újból arverés alá kerül. Az arverés megfartására határidőül 1908 szeptember 29 napjának d. e. g. arva Nagysimonyi községhezahoz tüzetik ki

A venni szandékr k tartoznak a kikialtási árnak 10% át, vagyis 170 korona 30 filer ént banat pénz fejében a bírói közzöt kezene bitenni. A vételár ént ennek az arverés n pjaló számtandó 5% kamattal 3 hó alatt, az első arverés napától 30, a 2-ik 60, a 3-ik 90 nap a azt fizetendők 30.

Az arverési feltételek alu írott tkvi hatóság és Nagysimonyi község-hazánál tálhithetők meg. A kikialtási ár 600 koronát meghaladván az arverési hirdetésny kivonat, vi a melyik helyi lap-ban egyszer leendő közlése vettett a végrehajtató ügyvédnek kiadatul rendeltetik; ki által a hirdetés a lappeldány telmet tával igazlandó

A celdömölki királyi jarasbiróság mint telekkönyvi hatóság.

SZABÓ IMRE kir. jarasbiró.

fordulnak a kis filigrán öreg felé, aki most lángvörös letűs az izgatott ártól remegő hangon mondá

— Vannak titkok, amelyeket bolygatni nem szabad. Ha Szentest Rudolf meg akarja írni az inkognitóját, senkinek sincsen joga follebbenni nevérol a fatyolt.

— És pedig annál kevésbbé, — jegyezte meg a furaugos Salamon — mert Szentest Rudolf . . . maga jelentkezett.

Egyetlen regénye, első és utolsó prózai alkotása az „Budapesti Rejtelmek” a kozorus költőnek. Nagy, hatalmas munka, amelynek idegizgató, érdeklésítő tárgya vetezkik a világirodalom legkiválóbb ilyen rem-keivel. A „Párisi titkok” és „gróf Monte Christo” szines szeppan-bűnrékek e mellett — a roppant fantáziával, de éppen oly realis látással megírt — nagyzerű dráma mellett. Egy darab lázasan lüktető élet ez, tele izzó szerelemmel, féktelen szenvedéllyel, olthatatlan gyűlölettel: — olyan élet, amelyben nincsen semmi túlzás, semmi valószínűtlenség, mert alakjai és szerepő egyéniségei husból és vérből formált emberek, földi vágyakkal minden-napi indulatokkal és természetes érzetűekkel. Képzőik csak a helyzetek amelyekbe a szereplőket végezettük sodorja, — de ezek a helyzetek egytől-egyik a rafinált fantázia, a túnényes írói invenció megannyi remekei.

Mondják, hogy a jelen köté — aki nemrégiben jubailt — ifjúkorában, a szűkös viszonyoktól kényserzerve, írta meg ezt az egyetlen regényét. És azóta megtagadta. Padig nincs igazságt. Sőt — az irodalom szempontjából — határozottan kár, hogy a kozorus költő nem nyomta tovább is az írás; mert olyan regényekre, mint a „Budapesti Rejtelmek”, akármelyik nagy nemzet irodalma is büszke lehetne.

Most folytámdt ez a regény. Uj kiadásban, díszes kiállításban jelenik meg. mint a „Nick Carter” országos vállalat kiadásában. Remek képeket rajzolt a szöveghez Heibing, minden füzetben egyet s a három nyomtatott iva (48 lapos) füzetek mindegyikének ára 30 filer. A finom tiszteletkívvel a Révai és Salamon nyomda izlé és dicséreti s bizonyára nagyon emeli fogja a szép füzetek kelendőségét. A szencziacs regény küllőben minden könyvkereskedőnél kapható, vagy közvetlenül is megrendelhető a „Nick Carter” kiadóhivatalában (Mikoláy Sándor) Budapesten

Dr. Szentármay Gyula.

